

Cổ Tích Năm 2000

Tiếng chân bước vọng từ xa lại gần làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhã Quỳnh, kéo tâm trí nàng ra khỏi cái thế giới mộng tưởng lúc này. Không cần nhìn thấy người ấy nhưng nàng vẫn nhận ra, nàng bức mình lấm bầm, "Lại là hắn, người gì mà lạ! Mỗi lần ra đây lại gặp hắn, thí ghét."

Cái thế giới nhỏ bé mà lâu nay Nhã Quỳnh dành mỗi buổi chiều ra biển là cái hốc đá khuất gió nằm cách xa bờ một chút được che chở bởi những tàng cây rũ mình, xao động mỗi khi một làn gió thổi qua. Tự nhiên một ngày nọ hắn xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, cũng "bắt chước" Nhã Quỳnh đi thơ thẩn dọc bãi biển vắng người, nhưng đến cái hốc đảo này thì Nhã Quỳnh ngừng chân lại còn hắn thì đi tiếp một quãng không xa, nơi có những hàng thông nằm rải rác trên đồi cát. Lúc nào hắn cũng xuất hiện sau Nhã Quỳnh, chậm rãi bước sau nàng một đoạn ngắn, chẳng biết là do vô tình hay cố ý nữa ?!!!

Có đôi lần đang mải mê đuổi bắt những con hải âu dọc theo bãi biển, khi ngược lên bắt gặp tia mắt hắn hướng về nàng, Nhã Quỳnh đâm luống cuống bỏ dở cuộc đuổi bắt và quay về cái hốc đảo quen thuộc của mình. Nàng đâm ghét hắn ghê gớm, tại hắn mà nàng không còn vô tư đùa giỡn với mấy chú hải âu, hát những bài hát ưa thích mỗi khi đi dạo và càng không dám hét thật to át cả tiếng sóng biển khi nàng buồn. Đáng vẽ hắn trông cao ráo, hiền lành thật đó nhưng Nhã Quỳnh vẫn giả lơ mỗi khi hắn gặt đầu hoặc mỉm cười với nàng.

Nhã Quỳnh giả vờ cúi xuống đọc những bài thơ trong xấp giấy nàng đang cầm trong tay khi hắn đi ngang qua thì bất ngờ nàng vuột tay, xấp giấy bị gió cuốn bay là đà trên bãi cát, nàng chạy tứ phía gom nhặt lại.

Đúng lúc ấy một giọng nói trầm ấm làm nàng giật bản mình: "Tuần nhật lại dùm Nhã Quỳnh nè." Nàng đỏ mặt vì nghe hắn gọi tên nàng, lòng thắc mắc vô cùng nhưng rồi chợt hiểu vì trên giấy ghi rõ tên nàng rành rành ra đó, thảo nào... Lòng nàng biết ơn hắn lắm nhưng chu mỏ trả lời: "- Ai biểu nhật dùm?"

"Cô bé này dữ thiệt nhưng Tuần không giận cô bé đâu. Hèn gì..." Hắn bỏ lửng câu nói, quay mình bước đi. Nhã Quỳnh tức anh ách, hỏi với theo: - Người ta lớn rồi đừng kêu bằng cô bé này cô bé nọ, sao không nói hết câu đi ạ?

Hắn chỉ chờ có thế buông một câu: "Hèn gì không có ai làm bạn nên mỗi chiều cô bé ra đây ngồi khóc một mình."

Nhã Quỳnh tức quá chỉ biết nguyền rủa hắn một cái rồi bỏ về sớm hơn thường lệ. Nàng nhủ thầm, "Không thềm ra biển nữa."

Hơn một tuần trôi qua, nàng không ra biển mà chỉ quanh quẩn trong nhà hay ngồi bên cửa sổ ngắm mây trời và lắng nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ. "Nhớ biển quá!" Nàng thì thầm với chính mình.

Liên tiếp mấy ngày sau mưa như trút nước làm nỗi nhớ càng nôn nao hơn bao giờ hết. Chiều nay khi vừa về đến nhà thấy trời đã tạnh mưa, Nhã Quỳnh chỉ kịp quàng vội sách vở lên bàn là chạy ngay ra bãi biển. Biển chào đón nàng bằng những đợt sóng vỗ vào bờ thật mạnh mẽ, còn nàng thì chạy hết chỗ này đến chỗ khác giống như mới trở về sau một thời gian xa vắng. Bỗng nhiên nàng nghe vắng vắng trong gió tên nàng như xa như gần, nàng thẳng thốt đứng lặng. Lắt sau tiếng gọi lại vọng tới, hình như từ đỉnh ngọn đồi thông thì phải. Nàng thắc mắc, "Không lẽ hắn lại gọi mình sao? Mặc kệ, ta không thềm để ý đến hắn, giận hắn thật rồi, ai biểu chọc người ta chi."

Nhã Quỳnh tiến lại cái hốc đá quen thuộc thì phát hiện ra một cành ngọc lan trắng muốt nằm cạnh bên cái túi vải nhỏ xinh xinh được cột bằng sợi ru băng tím. Mở ra nàng thấy nhiều chiếc vỏ ốc thật đẹp kèm theo một mảnh giấy ghi, "Xin lỗi đã làm cô bé giận, mấy hôm nay Tuần không có ai để chọc, buồn quá!"

"Hừ, lại kêu ta là cô bé, tưởng hắn ăn năn hối lỗi ai ngờ hắn còn dám nói không có ta cho hắn chọc, thật tức chết!" Nhã Quỳnh giận dỗi bỏ túi vải xuống, giả lơ nhìn đi hướng khác, bụng nghĩ thầm, "Hắn đi ngang chỗ này khi mô mà ta không hay biết gì nhỉ, lạ thật!"

Nàng ngồi ngẫm hoàng hôn lặn dần ở cuối chân trời, người đi dạo dọc theo bãi biển đã thừa thốt dần, trời bắt đầu lạnh hơn. Nhã Quỳnh quyết định trở về nhà, đi được một quãng ngắn nàng quay lại chỗ cũ, nhìn trước sau xem hắn có đang rình đâu đó không rồi cúi nhặt cành lan và túi vải, mỗi nàng nỡ nụ cười vu vơ mà chính nàng không biết đang nghĩ gì nữa .

Mùa thi đến liên tiếp trong mấy tuần, sau đó cậu Ba ở xa bị bệnh nặng nên vừa thi xong nàng phải cùng Mẹ khăn gói đi thăm. Gần một tháng sau mới trở về nhà, mỗi chiều nàng ra thăm biển nhưng cảm thấy hình như có cái gì đó thiếu vắng. "Ừ không thấy hắn đâu nữa, nàng không biết nên buồn hay vui, khi xưa thì mong không gặp hắn, chừ toại nguyện lại... Hắn đến rồi đi như một cơn gió nhè!"

Bây giờ nàng ra đây với một cảm giác khác lạ vừa như mong đợi điều gì đó, nàng lắc đầu xua đi cái ý nghĩ là nàng đang nghĩ tới hắn, tại sao hình bóng hắn lại lớn vồn trong đầu nàng hơn bao giờ hết: "Chẳng lẽ ta ...". Nàng đỏ mặt bối rối như sợ có ai biết được điều sâu kín trong lòng nàng lúc này.

Chiều nay nàng bước dọc theo bãi biển lòng tự hỏi sẽ đi mãi hay là dừng lại, nàng phóng tầm mắt ra thật xa nhìn những con tàu đang chạy ngoài khơi mà ngơ ngẩn buồn, "Những con tàu sẽ đi đến những bờ bến lạ, được lệnh dênh giữa đại dương, còn ta quanh năm chỉ quanh quẩn ở đây mà mơ mộng." Đang suy nghĩ vẩn vơ thì nàng lưu ý đến một cái chai bị sóng đánh dạt vào bờ, nàng chạy theo một lúc thì nhặt được nó. Nàng reo lên ra chiều thích thú lắm vì thấy giống như truyện cổ tích vậy! Kỳ lạ là trong cái chai còn có một lá thư được viết bằng tiếng Việt với nét chữ nắn nót:

"Nhã Quỳnh thương,

Hơn một tháng rồi nhỏ mất dạng, lẽ nào nhỏ giận anh đến nỗi không ra biển sao ? Từ ngày gặp nhỏ anh tưởng chừng mình biết nhau tự kiếp nào . Có lần trong giấc mơ anh thấy mình rục rịch sáng hạnh phúc. Nhỏ không là ảo mộng, anh không là chiêm bao, mà là hai thực thể, hai chứng nhân của mỗi tình thiêng liêng bất diệt, vốn số phận đã dành sẵn cho nhau .

Đêm nay, ngồi nghe nhớ thương trôi về và lòng như tê dại!!! Người yêu dấu, hạnh phúc ghê gớm khi có người bên cạnh đời sống này!! Đời sống này sẽ buồn và hoang vắng biết bao nhiêu nếu không có bước chân người về trong chiêm bao, bên chiếc giường ngủ lạnh lùng và đầy bóng ma hoang vắng.

Đếm trên thán, năm từng sợi tóc căn cỗi!! Và mong được người thương nhớ như chưa bao giờ sống và chưa bao giờ yêu! Yêu nhau, và sẽ chết mất như cây khô trên đỉnh cao, như viên đá trong lòng sâu nếu một ngày mai trời đất đổi thay và người chẳng còn về bên ta nữa!!

Cầu nguyện và cầu nguyện!!! Hãy nhắm mắt và nghe hơi ấm loang xuống gương mặt, để biết đời này mình vĩnh viễn thuộc về nhau, kể cả trong sự chết.

Anh phải đi xa, xa lắm. Hy vọng sẽ gặp lại em một lần trong đời . Thế đã đủ cho một đời người, Nhã Quỳnh ơi!!!

Hoàng Tuấn"

Đọc xong lá thư, Nhã Quỳnh bật khóc, nàng vợ vội mọi thứ rồi cố sức chạy thật nhanh về phía đồi cát có những hàng thông trên đó, nàng gọi tên Tuấn thật to át cả tiếng sóng biển. Liệu có kịp gặp anh ấy không??? Nàng chẳng biết nữa...

ThiCầm